

Zpět na eseje

Zlatý klíč

Ne že bych co by mladistvý nevtrhl několikrát s kamarády a kytarami o zkrácených víkendech na Sázavu nebo Kocábu a nepotkal se s odlišně vyhlížejícími lidmi, kteří si říkali trampové, to bych lhal. Ale můj vztah k nim byl lhostejný, v nejlepším případě indiferentní. Byl jsem totiž rockerem „uhlířské víry“, a tak mé tělo dostávalo slastné vibrace z úplně jiné hudby, než byly trampské písničky. Také můj silný individualismus vyžadoval jiný prostor pro svobodu než v rámci nějaké party řídicí se svými posvátnými úzusy. Během svého životního úprku jsem potkal novinářku Marii, kterou někteří lidé, s nimiž mě seznamovala, ji oslovovali „Salo!“ , což mi znělo jako obchodní značka podpalovacího prostředku. To už jsem věděl, že je členkou osady Zlatý klíč a na trampingu „visí srdcem a lpí rtoma“, jako dnes skalní ódeésák na Klausovi. Byl jsem lehce nad tím, a když mě vzala na ranč Fort Hazard uprostřed jihočeských lesů blízko rakouské hranice, bez vnitřního násilí jsem si svůj názor poopravil.

Na mé změně měly značný podíl i písničky bratří Ryvolů, jimž byla prostoduchost a stádnost přímo galakticky vzdálená. Z Marie – Saly se stala moje žena Bystrá, s kterou jsem už málem třicet pět let, a jezdím na Fort Hazard jednou za rok, kdy tam končí pravidelné týdenní putování ženské části osady zvané Old Ladies Expedition, abych vyzvdušněnou a rozdováděnou Salu vyzvedl a vrátil do reálu. Čím víc stárnu, tím víc obdivuji nadstandardní mezilidské vztahy této enklávy ve světě vyznávajícím zcela jiné „hodnoty“, než je slušnost, držení slova, pravda, oduševnělost a krása...

Z některých členů a členek Zlatého klíče se stali mí dlouholetí neformální přátelé a jsem tomu rád. Dokonce se ke stáru cítím trampem „honoris causa“ – i když mě nejmenoval žádný sbor doyenů, ale jen sám život.

Pavel Vrba, 2006, napsal do ročenky, vydané k padesátiletému výročí založení trampské osady Zlatý klíč.